

## U Z N E S E N I E

Najvyšší súd S. republiky v právnej veci žalobcu **Ing. V. I.**, IČO X., zastúpeného JUDr. E. Š., proti žalovanej **Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom pôdohospodárstva Slovenskej republiky** so sídlom v Bratislave, Dobrovičova 12, o **náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 27 C 22/2006, na dovolanie žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 13. januára 2010, sp. zn. 15 Co 18/2009 takto

### r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania v sume 2009,55 € k rukám JUDr. E. Š., do troch dní.

### O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 28. júla 2008, č.k. 27 C 22/2006-386 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 18 953 219,-Sk spolu s úrokmi z omeškania vo výške 6% ročne od 2. októbra 2005 do zaplatenia a náhradu trov konania vo výške 827 510,-Sk na účet právneho zástupcu žalobcu, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol. V konaní mal za preukázané, že žalobca 27. februára 2003 podal na Ústredný kontrolný a skúšobný ústav poľnohospodársky (ďalej len ÚKSÚP) 22 prihlášok do uznávacieho konania na uznanie množiteľských porastov odrôd pšenice letnej - ozimnej na predpísanom tlačive ÚKSÚP-u; prihlášky opatril svojim podpisom a pečiatkou na mieste dodávateľa, ako aj na mieste majiteľa šľachtiteľského osvedčenia/nadobúdateľa licencie, a to ako nadobúdateľ licencie na základe zmluvy o výhradnom práve na zastupovanie, obchodné využívanie a ďalšie množenie odrôd Morstaru

na území Slovenskej republiky z 2. januára 1994. Ústredný kontrolný a skúšobný ústav poľnohospodársky v priebehu vegetačného obdobia do 30. júla 2003 v uznávacom konaní žiadne postupy nevykonával, pričom Ministerstvo pôdohospodárstva SR na žiadosť žalobcu žiadne opatrenia neprijalo, čím sa dopustilo nesprávneho úradného postupu. Poukázal na skutočnosť, že ÚKSÚP postupoval nesprávne, keď opakovane (6. marca 2003 a 7. apríla 2003) vyzýval žalobcu na doplnenie prihlášok o pečiatku a podpis zmluvného zástupcu majiteľa šľachtiteľských osvedčení na právnu ochranu v Slovenskej republike, následne uznávacie konania 30. marca 2004 prerušil pre neodstránenie väd podania a po 17-tich mesiacoch od podania prihlášok konania 19. júla 2004 zastavil. Skonštatoval, že po zrušení týchto rozhodnutí Ministerstvom pôdohospodárstva SR (ako odvolacím orgánom) 28. januára 2005, ÚKSÚP 17. marca 2005 rozhodol o neuznaní množiteľských porastov pšenice pre nepredloženie súhlasu majiteľa šľachtiteľských osvedčení opatrením prihlášky pečiatkou a názvom majiteľa šľachtiteľského osvedčenia, nakoľko zmluva z 2. januára 1994 takýto súhlas majiteľa nenahradzuje. V obnovenom konaní ÚKSÚP nekonal, keď nevykonával prehliadky a skúšanie porastov, a preto vydané rozhodnutia o ich neuznaní sú nezákonnými. Žalobcovi tak vznikla škoda vo výške nedosiahnutého zisku z poctivého obchodného styku a nezískaním licenčných poplatkov v rokoch 2003, 2004 a 2005. Za rozhodujúce pre posúdenie opodstatnenosti uplatňovaného nároku považoval vyriešenie zásadnej právnej otázky, a to, či uznávacie konanie podľa ustanovenia § 15 zákona č. 291/1996 Z.z. o odrodách a osivách je správnym konaním, na ktoré sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní (správny poriadok) tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 38 zákona a dospel k záveru, že uznávacie konanie je osobitné odborné konanie sui generis, nie je správnym konaním podliehajúcim správnomu poriadku. Na základe toho uzavrel, že ÚKSÚP mal postupovať v uznávacom konaní výlučne podľa ustanovenia § 15 zákona č. 291/1996 Z.z., ďalších jeho súvisiacich ustanovení a všeobecne záväzných právnych predpisov na jeho vykonanie vydaných na základe jeho splnomocňovacieho ustanovenia § 22. Ústrednému kontrolnému a skúšobnému ústavu neprináležalo v uznávacom konaní vyzývať žalobcu na odstraňovanie väd podania - prihlášky, riešiť existenciu či platnosť licencie na množenie a uvádzanie do obehu chránených odrôd udelenej majiteľom šľachtiteľského osvedčenia a ani vyžadovať súhlas majiteľa šľachtiteľského osvedčenia, či jeho zmluvného zástupcu na území SR na prihlásenie právne chránených odrôd do uznávacieho konania alebo na ich obchodovanie. S poukazom na vyššie uvedené právne závery uzavrel, že ÚKSÚP mal na základe prihlášky podanej 27. februára 2003 žalobcom ako oprávnenou osobou vykonať uznávacie konania na uznanie množiteľských porastov pšenice letnej - ozimnej, ktorej

množiteľské plochy boli založené na jeseň v roku 2002 tak, že mal v mesiacoch máj - jún 2003 vykonať prvú prehliadku a v mesiacoch júl - august 2003 vykonať druhú prehliadku prihlásených množiteľských porastov, vykonať ich hodnotenie a toto zaznamenať v prihláške, ktorá sa tak mala stať posudkom o uznaní porastu, na základe ktorého by mohol žalobca ďalej prihlásiť do uznávacieho konania množiteľský materiál získaný z týchto uznaných množiteľských porastov, následne odobrať vzorky z prihláseného množiteľského materiálu - osiva na laboratórny rozbor a tieto vyhodnotiť z hľadiska stanovených kritérií a vydať osvedčenie o uznaní alebo osivo neuznať. So zreteľom na uvedené uzavrel, že pokiaľ ÚKSÚP nepristúpil k vecnému posúdeniu predmetu uznávacieho konania vykonaním odborných prehliadok a hodnotenia jej výsledkov a vyzýval žalobcu na odstránenie väd prihlášky, ktoré ani nemali oporu v žiadnom zákone, či inom všeobecne záväznom právnom predpise, dopustil sa nesprávneho úradného postupu. Ďalej uviedol, že pokiaľ ÚKSÚP vydával v konaní ďalšie rozhodnutia o prerušení konania, o zastavení konania, či o neuznaní množiteľského porastu, tieto nezakladali nesprávnosť úradného postupu a tiež nespĺňali zákonné predpoklady nezákonných rozhodnutí, keď tieto ako právoplatné rozhodnutia neboli zrušené či zmenené na to príslušným orgánom pre nezákonnosť. Uvedené rovnako platí pre zrušujúce rozhodnutie Ministerstva pôdohospodárstva SR. Dospel k právnomu záveru, že v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom ÚKSÚP-u vznikla žalobcovi škoda v tom, že nemohol uviesť do obehu, predat' neuznané osivo pšenice letnej- ozimnej v roku 2003 a ani založiť z neho množiteľské porasty v rokoch 2004 a následne v roku 2005 a z nich získané osivo predat', vznikla mu škoda v podobe ušlého zisku z ich predaja a licenčných poplatkov vo výške 18 953 219,-Sk tak, ako bola žalobcom za jednotlivé roky 2003,2004 a 2005 vyčíslená v pripojenej tabuľke. S súlade s ustanovením § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka zaviazal žalobcu na zaplataenia úrokov z omeškania počnúc od 2. októbra 2005 a vo zvyšku návrh zamietol. O trovách konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 3 O.s.p..

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalovanej rozsudkom z 13. januára 2010, sp. zn. 15 Co 18/2010 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 4 016,10 € k rukám právneho zástupcu žalobcu do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Skonštatoval, že aj po ukončení platnosti licenčnej zmluvy z 2. januára 1994 v zmysle jej článku V, bod 5, bol žalobca oprávnený podať na ÚKSÚP prihlášku do uznávacieho konania 24. marca 2003 na jednotlivé odrody pšenice a za základe uznávacieho konania bol oprávnený uvádzať do obehu právne

chránené odrody pšenice letnej - ozimnej. Na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k záveru, že konanie vo veci prihlasovania a uznávania množiteľských porastov je správnym konaním. Poukázal na ustanovenie § 38 zákona č. 291/1996 Zb. v znení zákona č. 470/2002 Z.z. o odrodách a osivách, v zmysle ktorého na konanie podľa tohto zákona sa vzťahujú všeobecne predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak a ustanovenie § 15 ods. 3 citovaného zákona, podľa ktorého kontrolný ústav na základe skúšok rozhodne o uznaní množiteľských porastov alebo osiva. Stotožnil sa so záverom súdu prvého stupňa, že nie je možné, aby bolo rozhodnuté o uznaní množiteľských porastov v uznávacom konaní v zákonných lehotách stanovených správnym poriadkom a aby o uznaní bolo konané prísny formálnym postupom podľa striktných noriem správneho poriadku, aj keď v danom prípade ide o správne konanie. Taktiež sa stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa, že ÚKSÚP mal postupovať v uznávacom konaní výlučne podľa ustanovenia § 15 zákona č. 291/1996 Zb. v znení zákona č. 470/2002 Z.z. a ustanovenia § 30 písm. d) citovaného zákona a že mal skúmať podľa ustanovenia § 13 ods. 1, či žalobca je držiteľom osvedčenia o odbornej spôsobilosti dodávateľa. Dospel k záveru, že v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom ÚKSÚP vznikla žalobcovi škoda v tom, že nevykonaním prehliadky a následného uznania množiteľského porastu, nemohol žalobca následne prihlásiť do uznávacieho konania získaný množiteľský materiál - osivo, a toto nemohol ani uvádzať do obehu, a teda ani predať a napokon nemohol získaný množiteľský materiál použiť na založenie množiteľských plôch v roku 2003 a v roku 2004 na ďalšie generácie množenia až do ukončenia množiteľského cyklu v generácii množenia C 2. Mal za to, že žalovaný spôsobil žalobcovi škodu nesprávnym úradným postupom, ktorým treba chápať nečinnosť štátneho orgánu a to, keď jeho úkony nie sú vykonané vôbec alebo v určitej dobe, či v lehote primeranej zodpovedajúcemu právu na jej prejednanie veci bez zbytočných priťahov. Stotožnil sa s odôvodnením súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa výšky náhrady škody ako aj úrokov z omeškania. O trovách konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná. Prípustnosť dovolania odôvodnila ustanovením § 237 písm. d/ O.s.p., tvrdiac, že v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo. Poukázala na konanie vedené pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 4 Cb/2007, ktoré bolo právoplatne ukončené rozsudkom z 8. októbra 2009, č.k. 4 Cb 12/2007-404 v spojitosti s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. decembra 2009, sp. zn. 6 Obo 113/2009. Uviedla, že v tejto veci na strane žalobcu

vystupoval Ing. V. I. na strane žalovanej Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom pôdohospodárstva Slovenskej republiky a predmetom konania bolo zaplatenie 410 806,45 € titulom náhrady škody, ktoré konanie bolo zastavené (správne žaloba bola zamietnutá, pozn. dovolacieho súdu). Taktiež poukázala na konanie vedené na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4 Cb 6/2004, kde si žalobca uplatňoval voči S. republike, zastúpenej Ministerstvom pôdohospodárstva Slovenskej republiky náhradu škody vo výške 25 434 608,80,- Sk vzniknutú v dôsledku nesprávneho úradného postupu a nezákonného rozhodnutia, ktorá žaloba bola zamietnutá rozsudkom zo 6. októbra 2008, č.k. 4 Cb 6/2004-249 a rozhodnutie bolo potvrdené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. júna 2009, sp. zn. 6 Obo 20/2009. Žalovaná taktiež (bez bližších súvislostí) poukázala aj na odôvodnenie rozsudku Najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obo 211/2006 zo 4. marca 2008. Z obsahu dovolania je zrejmé, že žalovaná namieta aj vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. b) O.s.p., t.j., že ten, kto vystupoval v konaní ako účastník konania nemal spôsobilosť byť účastníkom konania. Ako ďalší dovolací dôvod uviedla, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b) O.s.p., okrem toho namietala nesprávnosť skutkových zistení odvolacím súdom ako aj to, že napadnuté rozhodnutia súdov nižších stupňov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c) O.s.p. Navrhla, aby dovolací súd zmenil rozsudok odvolacieho súdu tak, že „odvolaniu“ vyhovuje, žalobu zamietne a žalobcovi náhradu trov konania neprizná, alternatívne, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie ako procesne neprípustné odmietnuť, resp. zamietnuť a zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania. Uviedol, že ani jedno z rozhodnutí súdov, ktoré dovolateľka uvádza, nie je rozhodnutím v tej istej veci, ktorá je predmetom konania vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I, sp. zn. 22 C 22/2006, ktorá je predmetom tohto dovolacieho konania, a preto nie je daný dovolací dôvod v zmysle § 237 písm. f) O.s.p. Rozsudok odvolacieho súdu považoval za vecne správny, uviedol, že dovolateľ v dovolaní neuvádza právne relevantné dôvody dovolania ani iné vady konania, pre ktoré by bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená zamestnancom s právnickým vzdelaním (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania

(§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p., dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa .

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalovanej nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd S. republiky k záveru, že dovolanie žalovanej nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré

možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/, c/, e/ až g/ O.s.p. dovolateľka nenamietala a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mali dopustiť súdy oboch nižších stupňov, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkami: či ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania a či v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo (§ 237 písm. b/ a d/).

Dovolateľkou namietaná vada podľa § 237 písm. b/ O.s.p. mala spočívať v tom, že súdy oboch stupňov sa nezaoberali otázkou spôsobilosti byť účastníkom konania o náhrady škody v spojení so zmluvou z 2. januára 1994, od ktorej si žalobca odvodzuje právo obchodne využívať chránené odrody a vyberať licenčné poplatky.

So zreteľom na túto dovoláciu námietku dovolací súd uvádza, že o procesnú vadu konania uvedenú v tomto ustanovení ide vtedy, ak ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania. Spôsobilosť byť účastníkom konania znamená spôsobilosť mať procesné práva a povinnosti, ktoré zákon priznáva účastníkom občianskeho súdneho konania. Túto spôsobilosť má podľa § 19 O.s.p. ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten, komu ju priznáva zákon. V občianskoprávných vzťahoch majú spôsobilosť byť účastníkom konania predovšetkým fyzické osoby [ich spôsobilosť vzniká narodením a zaniká smrťou (§ 7 ods. 1 a 2 OZ)]. Spôsobilosť byť účastníkom konania majú aj právnické osoby (§ 18 ods. 1 OZ). Právnickými osobami sú združenia fyzických alebo právnických osôb, účelové združenia majetku, jednotky územnej samosprávy a iné subjekty, o ktorých to ustanovuje zákon (§ 18 ods. 2 OZ). Pokiaľ je účastníkom občianskoprávných vzťahov štát, je právnickou osobou (§ 21 OZ). Zo spisu nevyplýva, že by v danej veci bol účastníkom konania ten, kto nemal spôsobilosť byť účastníkom konania (§ 237 písm. b/ O.s.p.).

Pre prípad, že žalovaná procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. b/ O.s.p. stotožňuje s ňou tvrdeným nedostatkom vecnej legitímácie, je potrebné uviesť, že nedostatok spôsobilosti byť účastníkom konania (nedostatok procesnej povahy) je potrebné odlišovať od nedostatku vecnej legitímácie účastníka konania (t.j. od stavu, keď účastník konania nie je subjektom práv alebo povinnosti v rámci hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého sa vyvodzuje žalobou uplatnený nárok). Nedostatok spôsobilosti byť účastníkom konania má z procesného hľadiska za následok zastavenie konania (§ 103 a § 104 ods. 1 O.s.p.), nedostatok vecnej legitímácie vedie k zamietnutiu žaloby. Nedostatok vecnej legitímácie účastníka nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. b/ O.s.p.

Dovolateľka namieta prekážku právoplatne rozsúdenej veci (*res iudicata*) podľa § 237 písm. d/ O.s.p. Uvedená prekážka, vyslovená v ustanovení § 159 ods. 3 O.s.p., vylučuje možnosť znovu prejednať vec, ktorá už bola súdom právoplatne rozhodnutá. Predpokladá totožnosť osôb, ktoré boli účastníkmi predchádzajúceho konania, ako aj totožnosť predmetu konania. O tých istých účastníkov ide aj vtedy, ak v konaní vystupujú nositelia práv z rovnakého právneho vzťahu v opačnom procesnom postavení, a tiež vtedy, ak v neskoršom konaní vystupujú právni nástupcovia účastníkov už skončeného konania. Totožnosť predmetu konania je daná vtedy, keď ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, na základe ktorých bol uplatnený (t.j. ak je založený na rovnakých skutkových okolnostiach a rovnakom právnom dôvode). Podmienky totožnosti účastníkov konania a totožnosti predmetu konania musia byť splnené súčasne.

Totožnosť účastníkov konania v danej veci a vo veci, ktorá bola vedená pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 4 Cb 12/2007 je zachovaná, vrátane ich procesného postavenia. Absentuje však druhý z predpokladov zakladajúcich existenciu tvrdenej vady, a to totožnosť premetu konania. Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cb 12/2007 prejednával návrh žalobcu na náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom v príčinnej súvislosti s neuznávaním 55 množiteľských porastov, ktoré boli prihlásené do uznávacieho konania 20. februára 2002 podaním 55 prihlášok č. 0315-00603, 0315-00604, 0315-00605, 0315-00605, 0315-00606, 0315-00607, 0315-00608, 0315-00609, 0315-00610, 0315-00611, 0315-00612, 0315-00613, 0315-00614, 0315-00615, 01315-00800, 01315-00801, 01315-00802, 01315-00804, 01315-00805, 01315-00811, 01315-00812, 01315-00813, 01315-00814, 01315-00815, 01315-00817, 0315-01009, 0315-01010, 0315-01011, 0315-01012, 0315-01013, 0315-01014, 0315-01015,

0315-01016, 0315-01017, 0315-01018, 0315-010109, 0315-01020, 0315-01021, 0315-01022, 0315-01023, 0315-01024, 0315-01025, 0315-01026, 0315-01027, 0315-01028, 0315-01044, 0315-01045, 0315-01046, 0315-01200, 0315-01201, 0315-01202, 0315-01203, 0315-01204, 0315-01205 a 0315-01206. V začatých správnych konaniach vymedzených uvedenými číslami prihlášok a množstvom množiteľských porastov bolo jediným rozhodnutím ÚKSÚP č. 385/III/02 z 28. mája 2002 zastavené uznávanie množiteľských porastov. Žalovaná odvolanie podané žalobcom v tejto veci zamietla a následne na základe podnetu žalobcu na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania rozhodnutím žalovanej z 11. júla 2003, č.k. 5867/02-420 boli predmetné rozhodnutia zrušené a vec vrátená ÚKSÚP na ďalšie konanie. Dovolací súd dospel k záveru, že v konaní vedenom pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 4 Cb 12/2007 si žalobca uplatnil svoj nárok na náhradu škody na základe iných skutkových okolností ako v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I, vedenom pod spisovou značkou 27 C 22/2006, ktorá je predmetom dovolacieho konania. Tieto správne konania sa líšia počtom množiteľských porastov prihlásených do uznávacieho konania, číslami prihlášok, spisovou značkou veci správneho orgánu, obsahom rozhodnutí správnych orgánov, na podklade ktorých si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody, v súhrne ide o úplne iné správne konanie ako to, ktoré bolo podkladom pre konanie v predmetnej veci.

Totožnosť účastníkov konania v danej veci a aj vo veci, ktorá bola vedená pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 4 Cb 6/04 je taktiež zachovaná, vrátane ich procesného postavenia. Aj tu chýba druhý z predpokladov zakladajúcich existenciu tvrdenej vady, a to totožnosť premetu konania. Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cb 6/04 prejednával návrh žalobcu na náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom z dôvodu, že ÚKSÚP vo veci 10 prihlášok z 27. februára 2002, č. 0315-00500, 0315-00501, 0315-00502, 0315-00503, 0315-00504, 0315-00505, 0315-00506, 0315-00506, 0315-00507, 0315-00508 podaných do uznávacieho konania na uznanie množiteľských porastov pšenice letnej- ozimne jediným rozhodnutím č.k. 382/III/02 z 27. mája 2002 zastavil konanie vo veci 9 prihlášok. Toto rozhodnutie, potvrdené rozhodnutím žalovanej z 18. júna 2002, č.k. 5826/2002-510, bolo na návrh žalobcu na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania zrušené rozhodnutím ministra pôdohospodárstva z 11. júla 2003 č.k 5856/02-420. Dovolací súd aj v tomto prípade dospel k záveru, že v konaní vedenom pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 4 Cb 6/2004 si žalobca uplatnil svoj nárok na náhradu škody na základe iných skutkových okolností ako v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I, vedenom pod spisovou značkou

27 C 22/2006, ktorá je predmetom dovolacieho konania. Tieto konania sa taktiež líšia počtom množiteľských porastov prihlásených do uznávacieho konania, číslami prihlášok, spisovou značkou veci a obsahom rozhodnutí správnych orgánov, na podklade ktorých si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody.

Pokiaľ žalobca namieta, že aj konanie vedené na Krajskom súde v Bratislave sp. zn. 28 Cb 83/2002, právoplatne ukončené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 28 Cb 83/2002-395 z 1. júna 2006 v spojitosti s rozsudkom Najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obo 211/2006 zo 4. marca 2008, tvorí prekážku právoplatne rozsúdenej veci pre dané konanie, dovolací súd nemôže prisvedčiť správnosti tohto dovolateľovho názoru. Ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obo 211/2006 zo 4. marca 2008, na strane žalobcu vystupoval Ing. V. I. na strane žalovaného Ministerstvo pôdohospodárstva S. republiky, neexistuje tu teda totožnosť účastníkov konania. Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 1. júna č.k. 28 Cb 83/2002-395 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu S. republiky zo 4. marca 2008 sp. zn. 1 Obo 211/2006 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal určenia, že šľachtiteľské osvedčenia vydané 21. mája 2001, č. 190, 191, 192 a 193 Ministerstvom pôdohospodárstva SR sú neplatné. Rovnako tak ani v tejto veci neexistuje zhoda predmetu konania, nakoľko predmetom uvedeného konania bolo určenie neplatnosti šľachtiteľských osvedčení a nie náhrada škody tak, ako je to v predmetnej veci.

Keďže existencia dovolateľom namietanej vady konania podľa § 237 písm. d/ O.s.p. sa v dovolacom konaní nepreukázala, nemožno prípustnosť dovolania vyvodiť z tohto ustanovenia.

Žalovaná v dovolaní namieta, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne

posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalovanej boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalovanou vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Z obsahu dovolania vyplýva, že žalovaná ďalej namieta nesprávnosť skutkových zistení odvolacím súdom. Treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) vád. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Pokiaľ ide o námietku žalovanej, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), dovolací súd uvádza, že inou vadou konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Iná vada konania je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde).

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalovanej nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokáta za 1 úkon právnej služby, ktorú poskytol žalobcovi vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu žalovanej (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 1681,49 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky (t.j. 7,21 €)] a po pripočítaní DPH v sume 320,85 € (§ 18 ods. 3 vyhlášky) predstavuje spolu 2009,55 €.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

**V Bratislave 12. októbra 2010**

**JUDr. Vladimír Magura, v. r.**  
**predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová